

KASEY MICHAELS

Skandaalne ettepanek

Teine raamat

Kasey Michaels
A Scandalous Proposal
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Kathryn Seidick
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03323917
ISBN 978-9949-82-052-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Üks ajakirjanik küsis kunagi president John F. Kennedylt, kes oli Teises maailmasõjas torpeedokaatri kapten, kuidas täpselt temast sõjakangelane sai. President vastas silmapilgutuse ja laia naeratuse saatel: „Tahtmatult. Mu alus lasti põhja.“

See sõna on mulle meelde jäänud: *tahtmatult*.

Mitte keegi ei tõuse hommikul üles ega ütle: „Täna saab minust kangelane.“ Kangelaseks olemine pigem surutakse inimesele peale.

Põhimõtteliselt seesama juhtus Cooper McGinley Townsendiga Quatre Bras' lahingus. Coop oli sel hommikul ärgates soovinud vaid öhtul ühes tükis oma telki naasta. Aga koidiku ja videviku vahel lasi saatus piltlikult öeldes tema laeva põhja, kuigi ta asus merest kaugel.

Meie kangelane külvati austusavaldustega üle, muuhulgas sai ta endale üsna kenad valdused, kopsaka kukru ja nendega koos ka parunitiitli. Loomu poolest tagasihoidlik Coop oli tänulik, ütles aitäh ja mõtles, et sellega asi lõpeb.

Ainult et ei lõppenud. Keegi „kangelase lähedane sõber ja usaldusalune“ avaldas „esimese kõite“ rahvaraamatust, mis oli mõttetusi ja Coopi arvatavaid vägitegusid (eriti seoses daamidega) niivõrd täis topitud, et ainult loll oleks sellest sõnagi uskunud. Kuid terve London uskus seda, ahmis endasse kõiki jaburdusi ning Coopi elust sai omamoodi rahvaraamat.

Kuulsus oli üks asi. Kurikuulsus hoopis teine tera. Coop leidis end naeru kihistavate noorte preilide ja nende ambitsioonikate vanemate piiramisrõngast, samal ajal kui „esimene köide“ hoiatas teda edasiste naeruväärsuste eest.

Mida teha, mida teha?

Uurime välja, eks!

Head lugemist!

Kasey Michaels

Tõelisele sõbrale Sally Hawkesile

Proloog

Cooper Townsend seisis kõrge tualettlaua ees ja vaatas peeglist, kuidas tema tavapäraselt selged rohelised silmad tumedaks tõmbusid. Ta pidi end ohjama, oma vihast üle saama, muidu ei ta suuda selgelt mõelda.

Tal olid ka kaelasidemed otsa saanud, sest see oli kolmas, mis tal oli õnnestunud katki rebida pärast seda, kui tema sõber Darby oli tema riidetumistuppa ilmunud ja lehvitanud käes teist köidet, mida oli „Kangelase kroonika“ nime all tuntuks saanud.

Nagu esimesest poleks piisanud: „Kõrgeaulise lord Cooper McGinley Townsendi vaprad saavutused ja armuseiklused koos pealtnägijate kirjeldustega tema erakordsetest missioonidest konnaõgijate vastu Inglismaa hiilgavalt võidukas sõjas saatan Bonaparte'i vastu: esimene köide“.

Tõepoolest, esimesest köitest oli piisanud, ta oli juba kahe nädala pärast sõitnud oma äsjasaadud valduste kaitsvasse rüppe, kus, ta lootis, valitses selge mõistus (kuigi tema ema seal elas).

Ta oli Londonisse naasnud ainult oma sõbra Gabriel Sinclairi palvel, ja seda ainult nädalaks, mille möödudes oli ta õige pea avaldatavat teist köidet nähes taas kord oma valdustesse sõitnud. Kuid seekord vaid selleks, et pakkida kokku suurem osa oma uuest garderoobist, püüda ebaõnnestunult veenda ema mitte minema koos temaga väikeseks hooajaks tagasi Londonisse, kust ta endale naise leiab. Ta ei tahtnud endale naist – kes üldse tahtis?

Kui Gabriel välja arvata ja vastupidiselt loogikale tundus tema sõber vabadusekaotust arvesse võttes õnnest joobunud olevat.

Tõtakas laulatus ei pruugi kõiki tema probleeme lahendada, aga see oleks algus. Kosjasobitajatest mammad olid liiga nutikaks muutumas ja vähemalt nii saaks ta võtta naise enda valikul, mitte sellepärast, et ta ärkab ühel hommikul mõne teki all naeru kihistava debütandi kõrvalt, tema ema valmis tuppja tormama – koos tunnistajatega –, et hüüatada: „Tõbras! Me kuulutame veel täna teie kihluse välja!“

Mille kaalumine tunduks rumal ja enesekeskne... kui poleks tõsiasja, et üks ambitsioonikas daam oli juba tema hotellisviidi magamistuppa jõudnud, enne kui Ames jõudis ta kinni kahmata ja tagasi fuajeesse viia, kust raevunud mamma tal kõrvast kinni võtaks ja arvatavasti terve tee tagasi tõlda tema saamatust sarjaks.

Jah, ta lahkub ise turult. Alles siis saab ta kõigele muule keskenduda.

„Kas sa lugesid seda? Ma nägin seda alles täna hommikul, nii et võib-olla pole sul veel seda rõõmu olnud?“ küsis Darby Travers, keda tunti ka Nailbourne'i vikondina, kui ta soovis muljet avaldada, ning kiskus end trükitud leheküljest eemale, et rahvaraamatut tema poole viibutada.

„Jah, ma olen seda lugenud. Kurjategija – ma ei nimeta teda *kirjanikuks* – oli nii lahke ja saatis mulle koopia, kui ma eelmisel nädalal linnas olin. Jumal hoidku, Darby, pane see käest.“

„Veel mitte. On ilmne, et sa päästad kauni preili surmast hullemast saatusest, kangelane, nagu sa oled. Las ma loen ainult lõpu ära.“

„Hea küll, kuna see on kahjuks oluline. Lase käia. Pagan, Darby – ma ei käskinud sul seda valjusti ette lugeda.“

Kuid vikont jätkas oma meeldiva baritoniga, mis oli nüüd tulvil lõbustatust.

„Kõige kaunim ja tänulikum noor daam, kelle nimi jääb igaveseks saladuseks, pöördus meie tagasihoidliku ja kohmetunud kangelase poole, rukkilillesinised silmad täis teemantidena sätendavaid pisaraid, ja viskus mehe jahmatuseks oma pehme, ümara kehaga otse tema rinnale, nii et mehel ei jäänud üle muud, kui teda enda ligi hoida, tundes samal ajal tema neitsilikku südame meeletut pekslemist, tema täiusliku rinna kiiret kerkimist ja langemist, kui neiu kiitis tema voo-rusi, tohutut vaprust ning karjatas tunnete tulva alla jäädes peaaegu ekstaasist, kui ta mehe tugevatest õlgadest haaras, väites, et kogu maailm võib rahulikult nendele toetuda, täpselt nagu tema saatusega oli hiljuti juhtunud, ja et tal pole enam kunagi vaja karta oma au pärast, mida ta seejärel innukalt mehele pakkus.“

„See on veel hullem, kui ma mäletan,“ porises Cooper. „Ja kas see mees on midagi kuulnud *punkti* kasutamisest? Sul oleks peaaegu õhk otsa saanud, Darby, kui sa just „oma tunnete tulva alla ei jäänud“.“

„Arvan, et pisut mõlemat. On sul alles vedanud, va krants.“ Darby keeras vaevaga ette odava rahvaraamatu viimase lehekülje ja kortsutas kulmu.

„Varsti tulemas: „Kolmas köide. Paruni ja kangelase Cooper McGinley Townsendi järgmised seiklused ja saavutused, milles paljastatakse kõik tema karakteri ja loomuse kohta, olgu ta saatan või pühak“.“

Ta tõstis pilgu sõbra poole. „Ja ongi kõik? Rohkem pole midagi? Jumal küll, Coop, kui jätta vastumeelselt kõrvale kõik imelised variandid, mis mulle pähe söötsid, ei ole see küll hea. Igauks, kellel vähegi kujutusvõimet on antud, arvab, et sa kasutasid ta voo-ruslikkust ära, ning jumal teab,

et kõrgseltskonna puudused intelligentsis teeb tasa haiglane kujutlusvõime.“

„Jah, ma olen sellest teadlik, tänan väga.“ Coop tõmbas rikutud kaelasideme kaelast ja viskas selle ülemveebel Amesile, kes oli olnud tema adjutant Bonaparte'i lõpliku alistamise ajal Waterlooos, ja kes sai nüüd väita, et ta on kõige turskem, kõige ropuma suuvärgiga ja kõige rohkem rätsepatööle kulutav toapoiss kogu Inglismaal.

„Sellel mehel tuleb sõrmed otsast raiuda, vaat mis,“ lausus Ames, visates Coopile uue kaelasideme. „Ja siis need talle tagumikku toppida.“

„Oi, ma ei läheks nii kaugele, Ames,“ venitas Darby, astudes sammu ette ja haarates uue kaelasideme õhust kinni. „Mu sõber on tavaliselt talutavalt adekvaatne, aga hetkel on ta selgelt endast väljas. Las ma aitan sind, Coop, muidu peame kogu ülejäänud elu sinu riietumisruumis veetma.“

Nüüd oli peeglist näha kahte pikka ja nägusat, kuid väga erinevat meest. Coop oleks võinud oma blondide juuste ja ilusa näoga olla ingel ning Darby tumedapäine saatan, kelle vasakut silma kattev mustast satiinist silmaklapp ta kuidagi veel kütkestavamaks muutis.

„Ames pidas silmas minu anonüümset head sõpra,“ märkis Coop laialt naeratades, tõstes lõua üles ja lastes Darbyl kaelasidet üles tõstetud kraenurkade alla siduda. „Ja ta oli lahke, isegi viisakas. Tegelikult on Ames hoopis kirjaniku teise kehaosa sihikule võtnud, eks ole, Ames?“

„Kõigepealt tuleb mul need üles leida, kõrgeauline lord, ja ma kahtlen, et sellel lurjusel on pükstesse mahtumisega probleeme, kui mõistate, mida ma silmas pean.“

„Anna see mulle, enne kui sa mu ära kägistad,“ sõnas Coop, krabades kangatüki ühest otsast, Darby naer kõrvus kumisemas. „Ma tuln tagasi linna, et sõpradelt abi saada, aga Gabe on mitte ainult oma valdustesse naasnud, vaid ka sinu siia jätnud, mis ei

tule üheski olukorras kasuks. Mu elu on piisavalt segi paisatud ja sina võid ainult tüütuseks kujuneda.”

„Oleksin löödud, kui ma seda komplimendina ei võtaks. Aga palun, tüütuseks, kes oskab kaelasidet siduda, silmad – vabandust, *silm* – kinni. Hea küll, püüa ise midagi kokku soperdada. Paneme sellele sõlmele isegi nime. Kangelase sõlm. Hea valik, ülemveebel, kas sa ei leia, sest ma arvan, et ta on uue sõlme välja mõelnud.”

„Küll sa oled teravmeelne, Darby,“ lausus Cooper, kui Ames talle kuue selga aitas. „Ma ei mõista, kuidas sa üldse naeru pidama saad. Sa arvad tõesti, et kogu see olukord on kohutavalt naljakas, eks?“ küsis ta, samal ajal kui Darby pani tagasi taskuräti, olles vasaku silma peal oleva musta klapi üles tõstnud ja olematut naerupisarat tupsutanud.

„Enamasti vist mitte, aga nähes rahulikku, kõigutamatut Cooperit nii meeleheitel? Jah, tunnistan, et mul on lõbus. Päriselt ka, härra Tõsimeelne, kas kangelase rolli sattumine on tõesti nii kohutav? Daamid ilmselt õhkavad ja minestavad praegu kõikjal Mayfairis oma kuuma kakao kohal ja nende tillukesed roosad varbad tõmbuvad mõnust krõnksu. Ma kordan, on sul alles vedanud, va krants.”

Coop ja Ames vahetasid pilke ning toapoiss tõi Coopi peatumiskohaks oleva Pulteney hotelli magamistoa kirjutuslaua sahtlist kokkuvolditud paberi. „Mulle toodi ennist see, pisteti ukse alt sisse, täpselt nagu sõnumid kõikides kehvades romaanides. Võta see alla fuajeesse kaasa, loe läbi ja otsusta ise. Ma ütlen ainult kiiresti emale tere hommikust ja tulen õige pea sinu juurde.”

„Kas see on naljakas?“ küsis Darby, pistes paberi kuue sisetaskusse. „Vahet pole, ma saan juba aru, et ei ole. Ja kas see selgitab probleeme kaelasidemega ja sinu tohutult head tuju? Vist küll. Hea küll, annan sulle kümme minutit, muidu tulen tagasi.“ ...